

храмъ на Фортуната, на който издадениыйтъ портикъ, създанъ, както казвахъ, отъ нѣкой си потомъкъ на Цицерона, или може бы и отъ него сжщія, искажавше изящность и благоговѣіе повече отъ колкото великолѣпіе.

Този храмъ, който бѣше най изящныйтъ образецъ на римското зодчество, издигаше са на широко основаніе; двѣ стълбы водахъ до мѣстото дѣто бѣше олтаря на богынята; друга стълба имаше между него и портика на който стълповетъ бѣхъ украсены на върховетъ си съ вѣнцы отъ отборъ цвѣтъя. На двата края на храма са виждахъ гръцкы статуи, а на триумфенна арка малко недалечъ мѣдна статуя представляше Калигула на конь.

Мегдантъ предъ храма бѣше сжща жива и пѣстра сцена. Множество челоуѣцы си почивахъ на столове и са разговаряхъ за политиката на държавата или на бѣдѣщето представленіе въ Амфитеатра; тукъ тамъ са виждахъ разны купчины отъ млади момцы, едни витѣствовахъ, връху хубостьта на нѣкоя мома, а другы, разсѣждахъ връху нѣкоя нова драма представена въ театра; а момцы повъзрастны размиѣнувахъ идеи по александрійската търговія. Помежду тѣхъ са виждахъ търговцы облечены по источныя обычай; дългытъ, широкополы и странны одежды, боядисанытъ и съ скъпоцѣнны камъны украсены обуща, строгата имъ и серіозна фізіономія правяхъ живописна противуположность съ опасанытъ тогы и живостнытъ тѣлодвиженія на Италианцытъ. Подвижныйтъ този и неспокоенъ народъ имаше и другій языкъ освѣнъ звуковыя, езыка на киманіята и на движеніята твърдѣ изразителенъ, който е и предалъ и на днешнытъ си потомцы.

Като минуваше презъ туй множество Главкъ са намѣри предъ кръга на веселытъ и безгрижны свои пріатели.

— А, извика Салустій, петъ години има какъ не съмъ та виждалъ. Че какъ ги ты употреби? попыта Главкъ. Каквы но вы веселбы изнамѣри?

— Употребихъ ги като истиненъ науколюбитель, като са занимавахъ въ нѣкои опыты за огоуванъето на мурунытъ, но исповѣдамъ че напрасно са мѣчъ да ги докарамъ на онуй ствѣршенство, на което ги бѣхъ дакарали нашытъ праотцы Римлянытъ.

— Съжелявамъ та! но защо?

— Защото, отговори нажелено Салустій, не ми позволява законътъ да ги хранижъ съ роботы. Много пакти пожелахъ да блѣснѣ съ благообразенъ и ужъ грѣхомъ моя тлѣсть-тлѣсть заимодавецъ въ рибницата за да поогон мурунытъ ми и да ги направи по вкусны. Днесъ роботы не сж вече наши роботы, нпто са грижжтъ да услаждать живота ни.